

VENDÉGIPARI MUNKÁS

SZERKESZTI: BRAUNSTEIN ZOLTÁN

Magyarországi Szállodai, Éttermi és Kávéházi Alkalmazottak Országos Egyesületének hivatalos közlönye

Megjelenik évente tízszer. Előfizetés egész évre 4.— pengő, félévre 2.— pengő

Szerkesztőség és kiadóhivatal: BUDAPEST VII, NAGYDIOFA UCCA 3. Telefon: 35-2-88

Új köntösben! Szaklapunkat — a szaktársak kívánságához igazodva — **Gasztronómiáról VENDÉGIPARI MUNKÁS-ra** változtattuk, amely név a legjobban fejezi ki a szakma munkásainak egyetemességét.

Új esztendő, új remények

Meggörnyedt testtel, éhesen és roskatag léptekkel értünk át az új esztendőbe, hogy mérhetetlen nagy nyomorúságunk közepette tovább cipeljük, az éhség és kitasztottság tövises keresztjét.

Új esztendő, azoknak, akik nem ismerik a nyomort, akik nem tudják, mi a szenvedés, akik nem ismerik az éhség orjító voltát, akiknek nem koloncok lógnak a testéről, azoknak még új az esztendő, de nekünk már régi, megszokott. A jólétben élők búcsúztatják az ó esztendőt, közben azt a csalóka ábrándot akarják velünk elhitetni, hogy az új esztendő, ha nekik jobb lesz, nekünk is jobb lesz, pedig semmi mást nem akarnak, csak hogy békésen cipeljük tovább a profit éhségükben nyakunkra akasztott jármot.

A múlt esztendő minden napja egy-egy állomása a kálvária-járásnak és ki tudja, hogy a szenvedések nem-e fognak részünkre megkésztetkezni ebben az esztendőben.

A mi életünknek csak fájdalmas és nélkülözésekkel telt állomásai vannak és átvonulva ezeken az állomásokon, állandó harcot kell vívni a mindennapi kenyérért.

Mindenből bőven termett, rengeteg a kenyér, a hús, esztendők termelvényei a raktárakban felhalmozva és mégis rongyos az emberiség nagyobbik fele, a tőke telhetetlensége nem ismer határt és önszántából nem akarja hatalmasra szökött étvágját csökkenteni, csak fokozni, közben a termelt javak igazságtalan elosztása napról-napra növeszti, duzzasztja a munkanélküliek éhező feketé seregét, melyet úton-útfélen hűségesen kísér egyedüli társa: a nyomorúság!

És miközben a gyárak, bányák, üzletek, műhelyek ontják magukból a technika térhódítása által fölöslegessé vált emberiséget, belekényszerítve ebbe az amúgyis hatalmassá vált seregbe, addig a világ különböző országaiból hírek jönnek, hogy uccai harcok, munkanélküliek üntetése zajlik le óráról-óra és mindennek csak egy az oka: nincs munka, nincs kenyér!

Bábéli zűrzavar, óriási káosz az egész világon és hogy teljesé váljon ez a nagy hangzavar, belesüvíti a munkanélküliek családtagjainak is a vészkorusa, az éhenhaló proletár-gyermek utolsó gondolata: a kenyér, a kenyér!

És mégis azt mondjuk:

Fáradtak vagyunk, éhesek és rongyosak vagyunk, de nem csüggedünk! Tán toríthatatlan a szocializmusban való hitünk, bizakodva várjuk eljövételét, mert csak abban bízhatunk és abban nem csalatkozhatunk.

És bár a legborzasztóbb időket éljük, nem napok, nem hetek, hanem hosszú hónapok, sőt évek óta, mégis reménykedve, bizakodva nézünk az eljövendő elé, mert nincs a világnak az a csoda-balsama, sem az a csodaorvosa, amely a halódó kapitalizmust új életre bírná kelteni.

Új esztendő, új harcok, de egyben új remények is! Várjuk a megváltót, amely megváltja az emberiséget a szenvedéstől, a nyomorúságtól: — a szocializmust!

Helypénz—Borralaló—Százalék—Fix fizetés

Nagyfontosságú kérdés mind a négy és az egyiknek velejárója már a másik. A fogalmak a négyféle tételről megosztanak és mind a négy kérdésben a közletről érdekeltek más és más véleményekkel vannak.

A munkáltatók arra az álláspontra helyezkedtek évekkal ezelőtt, sőt részben még ma is, hogy a magyar pincér nem elég érett arra, hogy munkájáért más, tisztességesebb fizetést kapjon, mint a borralaló.

Tehetik pedig ezt a kijelentést azon egyszerű oknál fogva, mert bármilyen más rendszer jönne a borralalót leváltani, ők nagyon is közletről volnának érdekelve, mert hiszen az elvitathatatlan, hogy ha a borralaló kimúlna (minthogy a jelenségek arra engednek következtetni, hogy ki is fog múlni), ők nem tudnák a mai borralalós munkásokat heti 6 pengővel kifizetni, hanem rendes meg-

élhetést biztosító heti fizetést kellene adni a munkásoknak. Igen ám, de itt van a hiba, mert a munkáltatók nem akarják és így mi sem könnyebb, mint rásütni a világviszonylatban is az első helyen álló pincérmunkásokra, hogy éretlenek arra, hogy a borralalót más, emberibb rendszer helyettesítse.

Azonban annak, hogy a borralaló fenntartása megmaradjon, még más okai is vannak és ez elsősorban az óvadék; ha a borralalót eltüntetnék és más rendszert vezetnének be, úgy az óvadéknak is el kellene tűnnie, ami viszont ugyancsak nem kívánatos valami volna egyes munkáltatóknak.

Mert hiszen az egész rendszer, ami a borralalót még fenntartja, az óvadékon nyugszik; ha nem volna óvadék-kérdés, úgy nem volna sem főpincér, sem pedig helypénz-kérdés sem; a magas óvadékok a főpincéri kereset nagysága szabja

meg és ha az óvadékot adó főpincér előtt nem az lebegne, hogy ő egyedül azt az összeget keresi meg, mint az összes pincérek együttesen, úgy nem adna óvadékot, természetesen azokat a terheket pedig, amit a főpincérnek még vállalni kell ebből a magas keresetből, pillanatnyilag számításán kívül hagyják, azonban, ha az a 6—8 ezer pengős főpincér kasszát csinál, hát azt látja, hogy nem nagyon éri meg az üzlet ezt a hatalmas óvadékot (ami természetesen nem is mindig prima helyre lett leadva), mert hatalmasak a kiadásai is, amit természetesen a munkaadó rak a nyakába az egyik oldalról, míg a felírások a másik oldalról, így aztán azt látja a főpincér, hogy a nagy kereset megvan ugyan papíron, de neki abból semmi haszna nincsen.

Amikor tehát az a főpincér, aki gondolkodni is tud a dolgok felett, ezt látja, joggal mondhatja azt, hogy a főpincéri rendszer és vele a borraivalós rendszer csődöt mondott és változtatásra szorul.

Érdekes kinövése a főpincéri és a borraivalós rendszernek az újabban térhódító helypénz-rendszer. Hogy a főpincér, mint munkás, miért fizet helypénzt, ez még ma is talány, mert azt a borraivalót, amit ő kap, tőle hatalmi szóval senki el nem veheti, már pedig a helypénz egyenesen az ő jövedelmének egy részét teszi, amit bizony a munkaadó tesz zsebre és másképp ezt a helypénz-fizetést el sem tudjuk gondolni, mint olyképp, hogy miként a vadásznak szabad tere van minden puskacső elé kerülő vadat lepuskázni, a helypénz-lefizetésével joga van a főpincérnek is minden kínálkozó alkalmat kihasználni a keresete szaporítására, amit természetesen a munkaadónak is el kellene nézni, mert hiszen azért fizet.

Olvastuk a Kávésok Lapjában, hogy a Főpincér Egyesület egyik exponense is helypénzt fizet, viszont akkor felvetődik a kérdés, hogy kiknek a nevében beszélnek a Főpincér Egyesület küldöttei, ha ők maguk vezetik, illetve honosítják meg ezt a szegyénteljes rendszert.

Sehol a világon nincsen külön főpincéri és pincéri kérdés, csak éppen a kis Magyarországon; a szakma munkásai mindenütt vállvetve küzdenek az érdekeikért és mindenütt hathatós eredményeket is értek el és éppen ezért a főpincéri rendszer úgy, ahogy az más országokban van bevezetve, meg is fog maradni, mert hiszen azok a főpincérek, akik a munkások nagy tömegével egyetemben vívták ki a bérüket, a nagy tömegek erején keresztül is fogják azt megtartani, Magyarországon pedig a borraivalós rendszerrel egyetemben a főpincéri rendszer is el fog tűnni, hogy

helyet adjon az egypincér rendszernek.

De a borraivaló más vonatkozásban is kezd múló jelenséggé változni.

A borraivaló időszerűtlensége most már nem is a munkáltatókon és a borraivalós munkásokon múlik, hanem egyedül azon, aki azt adja s az pedig a vendég. A vendég kezdi a pincért leszoktatni a borraivalóról, akár tetszik az neki, akár nem. A vendég is megérzi a rossz gazdasági viszonyokat, de mert a kávéházat és vendéglőt nem tudja nélkülözni, nagyon is ésszerűen védekezik a borraivaló adása ellen; egész egyszerűen összehalmozza a tételeket, egy összegben fizet három-négyet és így természetesen borraivalót is csak egyet ad! Mert ma már bátorság is kellene ahhoz, hogy három-négy borraivalót merjen a főpincér felszámítani. Tehát a vendég kezdi helyes útra terelni a borraivaló-kérdést és most már akár tetszik az érdekelteknek, akár nem: ezzel sürgősen foglalkozni kell. Foglalkozni pe-

dig olyképpen, hogy ez a kérdés egyszer és mindenkorra végérvényesen rendezve legyen.

A példák mutatják, hogy minden országban, ahol a borraivaló el lett törölve, az azt követő rendszer mély gyökeret vert úgy a munkások, mint a munkáltatók körében és minden zökkenés nélkül fejlődik az ipar hatalmasabb méreteiben, mintha borraivaló volna.

Ma már nem időszerű azzal a kifogással élni, hogy a pincér, ha nem kap borraivalót, nem szolgálja ki előzékenyen a vendéget, mert a viszonyok ezt a kérdést odáig vitték, hogy annak dacára, hogy a pincér se borraivalót, se fizetést nem kap, mégis a legmesszebbmenő előzékenységgel fogadja és szolgálja ki a vendéget és ez az előzékenység egy rendezett fizetésű munkástábornál, annak tudatában, hogy most már ellenértéket kap a munkájáért, csak fokozódhat és nem eshet vissza.

Jöjjön tehát ennek a régóta vajudó kérdésnek a végleges rendezése.

Nagyméltóságú

F A B I N Y I T I H A M É R

kereskedelmi miniszter úrnak

Nagyméltóságú Miniszter Úr!

Mi, Magyarországi Vendégipari Munkások, hosszú esztendőök óta járjuk a munkanélküliség golgotáját, mert a mi szakmánkban már akkor is nagy volt a munkanélküliség, amikor még más iparágakban volt kereset, legfeljebb csak kevés. Azonban a közép- és kispolgárság, valamint a munkásosztály elerőtlenedésével, a fogyasztásból való kikapcsolódásával, egy iparnak a munkássága sem lett olyan súlyosan érintve, mint a mienk. Annak dacára, hogy az étkeztetési konjunktúra a legmagasabbra hágott napjainkban, bennünket — ennek a szakmának munkásait — 75 százalékban kikapcsoltak a munkakörünkből és már évek óta várjuk, hogy mikor és miképpen lesz megoldva a helyzet, illetve lehetővé téve nekünk is, hogy munkához juthassunk.

Egy évvel ezelőtt Nagyméltóságod elődjéhez fordultunk — az akkori miniszterelnök úr egyenes utasítására —, hogy tárjuk fel panaszainkat és sérelmeinket és jelöljük meg az utat, melyen a segítségnek a módja megközelíthető.

Mi azóta már nem egy esetben mutatunk rá a segítség miként való lehetővé tételére, sajnós azonban, a bürokrácia

útvesztőjében vagy eltévedt a mi többszöri feliratunk és beadványunk, vagy pedig nincs meg az illetékesekben a hajlandóság arra, hogy rendezze ezt a kérdést és így a vendégipari munkásság munkához juttatása a kihalási rendszerre van építve!

Azonban azoknak, akik a munkanélküliség kérdésének a rendezését a kihalási rendszerre kívánják építeni, nem szabad szem elöl téveszteni azt, hogy a kihalás esetében csak a személy hal meg, a munkanélküli egyén, de megmarad a család! Hát azzal mi lesz? Arról ki fog gondoskodni? Mert aki meghalt, az már nem lehet családfenntartó.

A közelmúltban, mikor Nagyméltóságod hivatalba lépett, bátorkodtunk felkeresni Nagyméltóságodat írásbeli panaszunkkal, sajnós azonban, még sem választ nem kaptunk, sem azt nem tudjuk, hogy meghallgatásunk nélkül készül-e ebben a régóta vajudó kérdésben valami intézkedés?

Mindaddig tehát, ameddig úgy az előbbi beadványunkban, mint a későbbiekben felemlített panaszunk és sérelmünk intézményesen (törvénnyel vagy rendelettel) nem lesz rendezve, kénytelenek vagyunk esetenként foglalkozni ezzel a kérdéssel.

A nyár folyamán szaklapunk útján nyílt levelet intéztünk az akkori kereskedelmi miniszter úrhoz és kértük, hogy szerezzen érvényt a törvény azon rendelkezésének, amely intézkedik a vasárnapi munkaszünetről és nagyobb nyomtaték kedvéért felsoroltunk 105 olyan üzemet, ahol szabadnap nincsen.

Ezen nyílt levélre októberben kapunk meghívót a rendőrség egyik ügyosztályához, dr. Fadgyas Kálmán fogalmazó úrhoz, aki nagy megértéssel hallgatta végig előadoitainkat és megígérte, hogy közmegelegedésre fogja ezt a kérdést elintézni, azonban, sajnos, ezideig ebben a kérdésben sem történt semmi, de nem is történhetett, mert nem úgy lett a kérdés kezelve, ahogy azt az ügy megkívánta, mert azt ugyan láttuk, hogy az egyes üzemeket detektívek keresték fel és érdeklődtek a munkaadóktól, hogy van-e minden munkásnak szabadnapja. Mi azonban nem azt sérelmeztük, hogy a munkaadónak nincsen szabadnapja, — tehát azt, hogy a munkásnak van-e szabadnapja, nem a munkaadótól kell megkérdezni, hanem a munkástól. Ha tehát a hatóság közegei a szabadnapot akarják ellenőrizni, illetve azt, hogy ki van attól elütve, úgy azt a szenvedő féltől kell megkérdezni, mert egyes helyeken tapasztaltuk, hogy a hatósági közeg hátamögött ott volt a munkaadó, aki természetesen olyan hangon kérdezte meg a munkást, hogy: „ugye van magának szabadnapja minden héten”, amire nem lehetett más a válasz, mint: „van!” Mert a választól volt függővé téve a három napi felmondás, amit pillanatnyilag a munkás megszórt, de kényszerítették, hogy saját magát meghazudtolja és a törvény kijátszásához segédkezet nyújtson.

Az azonban ez csak az egyik része a panaszkunknak és még hozzá a kisebbik, — és mert azt látjuk, hogy nincsen hajlandóság az illetékesekben, hogy komolyan foglalkozzanak ezzel a kérdéssel, kényszerítve vagyunk a többieket is felsorolni.

Nevezetesen a túl hosszú munkaidőt, amely lehetetlenné teszi, hogy a sokszoros meghaladó munkanélküliből belátható időn belül csak egy is munkába kerüljön. Nem tudjuk elképzelni azt, hogy mi készíti a munkáltatókat arra,

hogy ilyen válságos időkben agyonhajszolják a munkásaikat 16 óra, sőt még azt is meghaladó munkaidővel, akkor, amikor hihetetlen nagy számban vannak munkára éhes és munkára váró szakmunkások; de azt sem tudjuk elképzelni, hogy az új kormány megszámlálhatatlan pontjaiba összefoglalt munkát és jólétet teremtő ígéreteiből miért nem valósult meg eddig egy sem. Amikor ez a sok pont napvilágra jött, akkor kerestük fel Nagyméltóságodat panasziratunkkal, kérve, hogy tegye lehetővé rendeleti vagy törvényhozási úton azt, hogy betartassák minden üzemből a szabadnapot, hogy csökkentsék a munkaidőt, hogy a gombamódra elszaporodott kávézó-, étkező- és tejivó-üzemekben csak szakképzett munkások dolgozhassanak. Nem tudjuk megérteni, hogy akkor, amikor törvényes rendelet van arról, hogy milyen üzemekben szabad női munkásokat alkalmazni és a megengedett női munkásoknak a pihenő-ideje megvan határozva, akkor egyes üzemek kérkednek a női kiszolgálással, sőt reklamírozzák is azt és ezek mind olyan üzemek, amelyek vagy egész éjjel nyitva vannak, vagy nyitvatartásuk beletartozik a késő hajnali órákba. Láthatunk öles nagy plakátokat, melyek hatalmas betűkkel hirdetik, hogy: „itt női kiszolgálás van!” Hát ha a női munkások pihenő ideje este 10 órakor kezdődik és reggel 5 óráig tart, akkor hogyan lehetséges az, hogy mégis egész éjjel dolgoznak ezek a kiszolgálónők, akiknek csak annyi közük van ehhez a mesteriséghez, mint a hajdúnak a harangöntéshez, ezzel szemben a szakmában megöregedett sokgyermekes családapákat ütnek el a munkalehetségtől és a kenyértől.

Sérelmezzük azt is, hogy a munkakínálat és kereslet viszonya sincsen a kívánalmakhoz mérten szabályozva, felsoroltuk azt is, hogy számtalan legális és illegális ügynök garázdálkodik a kereslet és kínálat piacán és valóságos embervásár az, ami ott végbemegy. — Megtörténik, hogy munkások néha egyhavi keresetüket kénytelenek a közvetítőnek leadni közvetítési díj fejében; rámutattunk arra, hogy a kereslet és kínálat lebonyolítását csakis paritásos munkaközvetítő tudja lebonyolítani, termé-

szetesen az állami munkaközvetítő fenntartása alatt. Ezen ügyben már voltak is ankétek, sőt a munkaadó testületek is erre az álláspontra helyezkedtek és mégsem lett belőle semmi. Ide ismételtelen csak egy nagy kérdőjelet kell, hogy tegyünk, hogy miért nem lett ebből a mai napig valóság.

Hasonló és számtalan tényeket tudnánk felsorakoztatni, amelyek igazolnák állításainkat, azonban nem kívánunk mindent részletezni, pusztán csak dióhéjban vázoltuk a sérelmeket, amelyre belátható időn belül orvoslást kérünk.

Tisztelettel tehát kérjük Nagyméltóságodat, hogy ezen előadott panaszainkat beható vizsgálat tárgyává tenni kegyeskedjék és a nagy munkanélküliségre, valamint a méreteiben óriásivá szökkenő nyomorúságra való tekintettel generálisan és gyorsan megoldani kegyeskedjék.

Teljes tisztelettel

Magyarorsági Szállodai, Éttermi és Kávéházi Alkalmazottak Országos Egyesülete

Mit akar az öntudatos vendégipari munkás?

1. Becsületese munkalehetőségeket.
2. A szükségletekkel arányban álló munkabért készpénzben, a megszegyénítő borralaló helyett.
3. Heti 40, legfeljebb 48 órás munkaidőt.
4. Teljes vasárnapi munkaszünetet, azonban ott, ahol ez teljesen keresztül nem vihető, 36 órás heti szabadnapot, azonkívül minden hónapban egyszer vasárnapi pihenőnapot.
5. A női munkások éjjeli munkatiltását.
6. Munkanélküliség esetére való biztosítást.
7. Paritásos munkaközvetítést, az állami munkaközvetítő fenntartása alatt.
8. Komoly munkásbiztosítást úgy betegség, baleset, mint öregség és rokkantság esetére.
9. Olyan idegenforgalmi propagandát, amely a külföldi látogatók és turisták mennél nagyobb számban való idejévetelét és ittartózkodását lehetővé teszi és melynek első feltétele az olcsó közlekedés és a borralaló kiküszöbölése.
10. Mindaddig, amíg szakképzett vendégipari munkások vannak munka nélkül, a tanulatlan női munkásokat eltiltani a nyilvános üzemekben való munkától.

Évfordulóra

Ismét elmúlt egy gondokkal terhes esztendő és követi egy másik, egy ismeretlen és az emberfia nem tudja, hogy milyen meglepetéseket tartogat számára.

Most itt állunk az új év kezdetén, reménydúsan, munkára készen, az elmúlt esztendő küzdelmeinek tanulságaival gazdagabban, hogy munkára serkentjük azokat a szaktársainkat, akik nem végezték el a közösséggel szemben vállalt munkájukat.

Az új év kezdetén kell, hogy számot vessünk magunkkal és megállapítsuk, vajjon mennyiben tettünk eleget azon fontos feladatoknak, melyet tőlünk, vendégipari munkásoktól az egész munkás-társadalom elvár. És mennyiben feleltünk meg azon szükségszerű követelményeknek, melyhez nemcsak egyéni sorunk, de a közösség sorsa is fűződik! Előbbre vittük-e azt, aminek védelméért magunkra vállaltuk!

Ezek mind olyan kérdések, melyre őszintén és együttesen minden leplezés nélkül rá kell, hogy mondjuk, hogy „mulasztottunk”, hogy elmulasztottuk érdekeink védelmére és előbbrevitelére a szükséges intézkedéseket megtenni.

Hogy nem igyekeztünk küzdelmeink sikeres viteléhez az anyagokat és az eszközöket megszerezni. Hogy szem elől tévesztettük azt a fontos tény, mely hivatva van boldogulásunkat, előbbremenetelünket és jövőnk megalapozását szolgálni: az egységes szervezkedést!

Sok mindent kell elismernünk mulasztásul, de csak úgy, ha az összes vendégipari munkásokról beszélünk; a mulasztás vádját is csak azokat illeti, akik elzárkózva minden kötelezettségtől és munkától, úgyszólván: „kéjelegtek a semmittevésben!”

És mindezek dacára, bár nincs okunk túlzásokba bocsátkozni, megállapíthatjuk, hogy egy év leforgása alatt harci soriankat megdupláztuk és ha minden szaktárs a vállalt munkáját elvégezte volna, úgy megsokszorozódott volna ez a szám!

Megtették az öntudatos vendégipari munkások azt, hogy az agyoncsigázott, ezernyi sebből vérző testet új életre keltették és elérték azt, hogy a másfél

évtizedes, harcoktól megtépázott lobogót becsülettel és szennytelenül tartják kezeikben.

Megtették azt, hogy minden üldözés, alantas támadás dacára és annak ellenére sem tért le a mozgalom arról az útról, amely egyedüli a céljaink eléréséhez.

Minden vakság, tunyaság és közöny ellenére megvédtük és megerősítettük egyedüli mentővárunkat: Szervezetünket!

A vádak tehát nem lehetnek általánosak. Sőt!

De hiszen nem is célunk vádakot kövölni, mert célunk az, hogy valahára megértsük egymást, mert hiszen az tagadhatatlan tény, hogy szaktársaink egy része többet tett, mint ami tőle joggal elvárható lett volna, többet áldozott, mint amennyit áldoznia kellett volna és mégis mit mutat a tapasztalat? Hogy éppen ezeket a szaktársakat éri gáncs, a szemrehányás, azért, mert miért nem dolgozott többet?! Hogy miért nem igyekeztek több eredményt elérni?!

És kik ezek, akik elégedetlenségüknek és zabolátlan kritikájuknak ilyen szabad folyást engednek?!

Ezek azok, akik beburkolódnak a kritika láthatatlan köpönyegébe, áthatva különböző motívumokkal és a munkateljesítmény kötelezettségével szembe szegeznek egyetlen ócska, berozsdásodott fegyverüket, a kritikát!

Hogy milyen jogos ezeknek a kritikájára, ehhez felesleges kommentárt fűzni, kérdezze meg minden kritikus önmagát és sorolja fel azokat az indokokat, melyek feljogosítják őket a kritikára és ne velünk, de saját magukkal szemben legyenek őszinték és akkor saját maguktól fognak választ kapni.

A felelős len kritikusan számol azzal, hogy az is eredménynek tudható be, hogy az adott helyzetben is szilárdan megálltuk a helyünket, anélkül, hogy az acsarkodók segítségünkre siettek volna az építő és alkotó munkában, ki meri

ezen tényeket tagadásba venni? Csak az, aki nem látja, hogy kezünk gúzsba van kötve!

Vagy talán azok, akik előtt soha sem lebegett más, mint a saját énjük és ha a véletlen úgy hozta, hogy az nem részesült kellő legyezgetésben, akkor rögtön szembefordult a közösség érdekeivel és a szervezettel.

Vagy talán azok, akik állandóan két színben tündökölnek és elvesztették ítélőképességüket a helyes és helytelen fogalmára nézve!

Vagy talán azok, akik bárdolatlan fel fogásukkal bármikor képesek voltak a széthúzásra, vagy talán azok, akik a legnehezebb időkben hagyták faképnél a mozgalmat, csak azért, mert egyéni érdekeiknek máshol vélték feltalálni a vezérlő csillagukat! Ezek nem a multat tagadták meg, hanem saját énjüket mutatták meg eredeti mivoltukban!

Azonban még egy fajtájára kívánunk rámutatni ezeknek a diszidenseknek, azokra, akik a mások fejével szoktak és tudnak gondolkodni, akik nincsenek felszerelve a tudás ellentálló erejével és a sárgára is azt mondják, hogy vörös, ha őket erre valaki rá oktrojálja és ezek előtt nem is az bír fontossággal, hogy mit kíván vagy követel a nagy összeség, a köz érdeke, hanem hogy mi a véleménye x-nek vagy y-nak!

Ennyi egymástól eltérő fogalom és nézetzavar közt vajjon nem e csodaszámba megyen, hogy egyáltalán léte-zünk és részt követelünk magunknak a modern munkásmozgalomban.

Mert a tudatlanságnak és képzeltehetségnek ezek a kinövései nem-e ár-tanak többet a mozgalmunknak, — mely belül rothaszt — mint a legerősebb kül-ellenség?

Fontos az, hogy mind egy táborban legyünk! De még fontosabb az, hogy akik együtt vagyunk, összhangban legyünk és megértsük egymást!

Ezek a megkövetelt feltételei a sikeres mozgalomnak, melyek hiányában nem lehet eredményes a küzdelem!

Ha tehát azt akarjuk, hogy egy a sikerekben eredménydúsabb, gazdagabb esztendőről számoljunk be, úgy most az újév kezdetén müljön el minden személyes ellentét, minden kicsinyeskedés,

SZABADSÁGOT ←
FÖLDET ←
MUNKÁT ←
KÖVETEL A ←
NÉPSZAVA

fogjunk hozzá az alkotó munkákhoz, pillanatig sem szabad, hogy szemünk elől tévesszük azt, hogy sorsdöntő időket élünk, ami a köz érdeke, az az egyénnek is az érdeke, mert a közösség tud eredményeket elérni, az egyes ember elmarad a céltól.

Ha teljesítjük ezen kötelességeket, akkor hatalmasok leszünk, ha nem, akkor kár minden zokszóért, mert azzal csak saját magunkat hazudtoljuk meg!

Mindenkit megillet a kritika joga! Azonban azok, akiknek mulasztására vezethető vissza az, hogy nem kétszer ilyen nagy eredményeket értünk el,

azok ne beszéljenek, ne mondjanak kritikát, mert kritikájukkal saját magukat bélyegezik meg!

El kellett mindezeket mondanunk, hogy kiírtsuk az egyesületi életből ezeket a fonákságokat, hogy ezek után minden ténykedés csak az öntudatos meggondoláson keresztül nyilvánuljon meg.

Most, mikor egy új esztendőben új küzdelmek előtt állunk, kell, hogy mindazok a visszasságok, melyeket az elmúlt esztendő vetett a felszínre, a mult esztendővel együtt merüljenek a visszátérhetetlenségbe.

Mit kell tudni a rokkantsági és öregségi biztosításról

Ahhoz, hogy valaki rokkantsági járadékban részesüljön, kétszáz heti befizetés kell. Öregségi járadék élvezéséhez négyszáz heti járulékbefizetés és a 65-ik életév betöltése. Ha azonban a 65-ik életévét betöltött munkás megrokkant — és miután általában a 65-ik életévét betöltött munkásról megállapítható foglalkoztatásában a rokkantság —, kétszáz heti járulékbefizetés után kapja a rokkantsági járadékot.

Ha tehát a 65-ik életévét betöltött munkás azt érzi, hogy a munkában megrokkant, akkor jelentkeznie kell a Társadalombiztosító Intézetnél és kérnie kell a rokkantsági állományba való helyezését.

Nem minden esetben van azonban szükség teljes kétszáz heti járulékbefizetésre. Ha a biztosított mindkét szemére vak, illetve a biztosítás tartama alatt mindkét szemére megvakul, rokkantsági járadékot már akkor is kap, ha csak száz hetet fizetett be. Öregségi

járadékot pedig akkor, ha kétszáz hetet fizetett be.

A járadékért az igénylőnek jelentkeznie kell annál a kerületi pénztárnál, amelynek kötelessége tartozik és ahová utolsó járulékát befizették. Igényét személyesen, írásban vagy szóban is előterjeszheti, de maga helyett igénye bejelentésére szakszervezetét is felkérheti. Tekintet nélkül arra, hogy ki jelenti be az igényt, a rokkantsági vagy öregségi, vagy bármilyen járadékot igénylő köteles a jogosultság megállapításához szükséges adatokat a Társadalombiztosító Intézet rendelkezésére bocsátani és magát az elrendelt orvosi vizsgálatnak vagy gyógyintézeti megfigyelésnek alávetni.

Ugyének elbírálása a járadékmegállapító bizottsághoz tartozik és ez a bizottság a beszerzett adatok alapján bírálja el a járadékigényt. A járadék elbírálásához esetleg szükséges orvosi vizsgálat, kórházi megfigyelés, stb. költségeit az Intézet fedezi. Ha ez a vizsgálat keresetvesztéssel jár, ezt a keresetvesztést is az Intézet fedezi.

A törvény intézkedései az eddigi gyakorlat híján sok zavart fognak okozni, ezért ajánlatos, ha az igénylők igényeik benyújtása előtt szakszervezetüknél jelentkeznek, hogy ott megfelelő útbaigazítást kaphassanak és eme útbaigazítással juthassanak jogos igényeikhez.

Mit ad az Egyesület a tagjainak?

Díjtalan védelmet munkaügyi esetben, úgy a bíróságnál, mint más hatóságoknál.

Díjtalan munkaközvetítést, a lehetőség szerint.

Díjtalan jogi tanácsot mindenféle ügyben.

Díjtalan könyvtárhasználatot.

Díjtalan tartózkodó olvasó- és szórakozó helyiséget.

Díjtalan ismertető előadásokat, szemináriumokat, tanfolyamokat.

Díjtalan szaklapot, a Vendégipari Munkást.

Segélyt munkanélküliség esetére.

Segélyt halálozás esetére.

Segélyt rendkívüli szükség esetére.

Segélyt munkakeresés céljából való elutazás esetére.

Munkanélküli segélyek 52 befizetett hét után. I. oszt. tag heti 6 pengő, II. oszt. tag heti 4 pengő.

**Vigyázz,
elveszted jogaidat,
amelyeket szereztél
öreg napjaidra**

**Kérj azonnal tanácsot a
szakszervezetedben!**

TERÉZ FÜRDŐ

Budapest VII, Hársfa u. 55

Egyesületünk tagjainak kedvezményes utalványok.

A fürdő nyitva reggel 7-től este 7-ig

Fodrász, manikűr, pedikűr a fürdőben

Kedvezményes árak: I. oszt. lepedővel 70, II. oszt. lepedővel 50 fillér.

Kedvezményes utalványok az egyesület titkárságánál kaphatók

A konyha

Sokféle konyha van: népkonyha, kávékonyha, vendéglői konyha, mosókonyha, stb.

Azonban ezek a konyhák abban egy-ségesek, hogy annak munkásai jobban ki vannak szolgáltatva az önkényeskedésnek, mint bármely más munkáskategória. Hogy ez így van, nem tulajdonítható másnak, mint a konyhai munkások nemtörődömségének. Hívják azt a munkást bárhogyan és legyen az szakács vagy szakácsnő, kávéfőző vagy kávéfőzőnő, konyhalány vagy konyhalegény, ez nem változtat a helyzeten semmit.

Nem tudjuk, hogy milyen világrengető időknek kellene bekövetkezni, hogy ezeket a szaktársakat felrázhassuk abból a mély álomból, melybe bele estek (tisztelet a kivételnek).

Azt halljuk és látjuk, hogy sok a panasz a konyhák tájékán, kicsi a fizetés, kevés a pihenő-idő, nincsen szabadnap, dühöng a háromnapos felmondás, vagy a rögtöni elbocsátás. Ezek ellen hangok hallatszanak, méghozzá több oldalról, sirámok, panaszok, mondhatnánk jajveszékélések is és a jajgatók tőlünk kérdezik, hogy mit kellene ezek ellen tenni. Mi már megmutattuk az utat, amelyen járni kell, megmondottuk azt is számtalan esetben, hogy hogyan lehet ezek ellen a túlkapások ellen hathatósan védekezni, de azok, akik ma telve vannak panasszal, éppen az ellenkezőjét csinálták ennek.

Ami mi még most sem adjuk fel a reményt, hogy ezeket a panasszal telt szaktársakat meg tudjuk egyszer győzni arról, hogy sorsukon csak úgy tudnak javítani, ha egységesek lesznek, ami annyit jelent, hogy szervezkedjenek! Sétáljanak be szaktársak a szervezetbe és lássunk hozzá a munkához, ne úgy tegyenek, mint eddig tették, hanem fordítva; ne legyenek türelmetlenek, hanem kitartók, ne azzal a gondolattal jöjjenek hozzánk, hogy ha itt lesznek, már minden jóra is fog fordulni! Nem! Dolgozni kell, hogy minden jóra forduljon. A tagkönyv csak arra való, hogy a zsebben legyen, tehát ne azt várják a szaktársak, hogy az harcoljon Önök helyett; azzal csak azt lehet igazolni, hogy annak tulajdonosa a harcos tábor-

hoz tartozik. Az egyéneknek tömörülni kell, hogy a kitűzött cél elérhető legyen, a tudását oda kell adni a szervezkedésnek, a mozgalomnak és az így egységbe olvadt erő aztán el tudja végezni azt a munkát, amelyet egyenként elvégezni nem lehet.

Ne csak akkor keressenek fel bennünket a szaktársak, amikor már körmükre íggett a baj, amikor már kiestek a munkából, hanem akkor is, amikor nem csak tanácsra és jogvédelemre van szükség, hanem amikor dolgoznak is. Ne akkor fogadkozzanak a szaktársak, mikor munkanélkülivé lettek, hogy ezután pontosan fognak fizetni tagdíjat, hanem amikor munkában is vannak, végezzék el a vállalt feladatot, mert azzal ügyüket is előbbre viszik.

Röviden ez az útja a sikernek. Tesse-nek erőteljesen szervezkedni, megerősíteni a szakosztályokat, nem megtorpanni fele úton, hanem kitartással, célirányosan haladni a megkezdett úton, akkor rövid idő múltán nem fognak panaszok és sirámok elhangzani, mert minden elérhető egyszer, még az is, hogy a konyha munkásai is emberhez illő életet éljenek.

Elképzellik-e szaktársak?

Egy család létminimumához 62 pengő szükséges (hivatalos megállapítás szerint) hetenként.

- A 40, vagy 48 órás munkaidő.
- Az állandó foglalkoztatás.
- A megalázás nélküli munkabajutás.
- Az emberséges pihenő-idő.
- A becsületos szociális biztosítás.
- Az emberséges bánásmód.
- A megértésen és kölcsönösségen alapuló társadalom.

● És hogy ez mind bibliai manna módjára fog az ölünkbe hullani?...

● Nem! Nem! Nem!

● Ezért küzdeni, harcolni, verejtezni, áldozni és szervezkedni kell!

H I R E K

Munkanélküli Karácsony

Ha nem láttunk volna a nagy kávéházakban felállított karácsonyfákat, úgy tán azt sem tudtuk volna, hogy karácsony van.

De láttunk plafont verő nagy karácsonyfákat, csillogó csecsebecsékkel tele aggatva, mesterséges hóval befödve és azok a kevesek, akik a rossz viszonyok közepette megengedhették maguknak azt, hogy kávéházban töltsék a karácsony estét, megilletődéssel szemléltek a karácsonyfát.

De nekünk is van karácsonyfánk! Azt azonban nem a munkaadói figyelmesség állította fel, hanem a nagy nyomorúság! A mi karácsonyfánkra nincsenek csillogó csecsebecsék aggatva, mert a mi karácsonyfánk az elhagyott és a téli estén néptelen utakon és tereken áll, a mi karácsonyfánkon a nyomorúság csafangjai lógnak, addig, amíg elkeseredésünkben saját magunkat nem kényszerülünk rá akasztani dísznek, a mi karácsonyunkra nem főzött senki ünnepi ebédet, mert a munkanélkülinek nincs se ünnepe, se ebédjel!

A karácsonyt csak a más ablakán keresztül láttuk, miközben elgondolkodtunk afölött, hogy vajjon hol késik a munkanélküliek megváltója, a munka!

Ujévi ajándék

Magyarország dolgozói ismét ajándékot kaptak, a kormányhatalom részéről, ismét előbbre jutott a szociálpolitikai tehetetlenség.

Az O. T. I. deficitek eltüntetésének ismételten egy új módját találták ki, amellyel nem hogy a deficitet tudnák eltüntetni, hanem egyenesen megnövelik és nem hogy a mammut adminisztrációt építenék le, hanem a szolgáltatmányokat csökkentik, a beteg munkások terhére, leszállították a táppénzt, ez azonban még nem volt elég, hanem új rendszert vezettek be a beteglap körül is, most a munkásnak kell a munkaadói igazolványt megvenni és ha a munkás baját az egyik orvos nem találta el, vagy a diagnózis változik, a fejfájásból nátha talál lenni, akkor mindegyikre egy friss beteglap kell. Azonkívül bevezettek még egy áldásdús intézményt is, a munkásnak kell a

gyógyszer egy részét megfizetni, ami fix összegben van megállapítva, természetesen ez is a munkások bérére megy, mert sok esetben 3 fillért érő kamilla-teaért kell a munkásnak 30 fillér hozzájárulást fizetni.

Csak így tovább, jó urak és rövidesen más címet kell adni az intézetnek. T. T. I., társadalmat temető intézet.

Szilveszteri hírek

Az ideai szilveszter sem maradt sokban mögötte a tavalyinak, forgalom tekintetében, csupán a munkásság szempontjából maradt el messzire a tavalyi mellett, t. i. az idén az üzemek 75 százalékában berendelték a nappali munkásokat is dolgozni, nehogy kisegítő pincéreket kelljen alkalmazni és így a munkanélküliek 75 százaléka nem dolgozott még szilveszterkor sem.

Igy fest a valóságban a munkaadókhoz intézett szöveg a munkanélküliség csökkentésére.

A női munkásokat védő törvényről

Többször foglalkoztunk már a női munkaerő védelméről alkotott törvénnyel, amely előírja, hogy a női munkásoknak a pihenő ideje este 10 órától reggel 5 óráig terjedő időközbe kell, hogy essen.

Új munkaalkalmak

A munkanélküliség csökkentésére elhangzott miniszterelnöki szövegnek már kezd a hatása mutatkozni, csakhogy éppen fordítva!

Nem hogy több munkást alkalmaznának, hanem megkezdődtek a munkáselbocsájtások. Az Asztória-szálló is a héten egész halom munkást bocsájtott el és még hozzá olyanokat is, akiknek semmi fizetésük nem volt, tudniillik takarító nőket is, akik csupán a borralóra voltak kényszerítve.

Csak így tovább! És hamar megszűnik a munkanélküliség!

Ezzel szemben tisztelettel kérdezzük, hogy a Britannia szállóban lévő Szondi sörözőben miért dolgoznak a nők egész éjjel? Vagy talán az rájuk nem vonatkozik! Az Apostol étteremben miért dolgoznak nők egész éjjel? Avagy talán a törvény rájuk sem vonatkozik! A

PÁRTSZERVEZET

Szivós étteremben miért dolgoznak a nők egész éjjel? A törvény rájuk sem vonatkozik! A Hubertusz vendéglőben, a Kapás uccában nem érvényesek a törvény rendelkezései? Mert ott is egész éjjel nők dolgoznak!

Sőt arról is értesültünk, hogy a Patát sörözőben, amely a közeli napokban fog megnyílni, már készülnek a formaruhák a kiszolgálónőknek!

A Royal orfeum művészsobájáig nem érnek el a törvény rendelkezései! Mert itten plakátokon hirdetik a **Női kiszolgálást!**

Követeljük, hogy a törvény rendelkezéseinek az egész vonalon való betartását a legszigorúbban rendeljék el!

Karácsonyi segélyezési akciókhoz

az alant megnevezett szaktársak útján a következő adományok érkeztek: Wiezner étterem 20.—, Kiss Sándor 35.40, 1946-os tag, T. J. 62.10, Gerwein Kálmán 32.10, Miskey Jenő 37.71, Wertheimer Zsigmond 42.10, Fischel Károly és Baumgärten Sándor 19.—, X. Y. 17.—, Hátas István Metropole 10.10, Berger Dezső —90, Presszler Ferenc 16.60, Várady Mihály 1.20, H. kávéház 2321-es tag által 30.—, Wiezner László 3.50, Tarjáni János 10.—, 9066-, 9118-, 609-, 391-es tagoktól 13.20, Opera szalon 4.60, Cairo kávéház 9.70, Hoytsy Gyula által újpesti izzó konyha 14.—, Otthon Irók Köre 25.—, Rotthenstein Mór 2.—, Parisette kávéház 4.60, Dénes kávéház 7.34, Réh Lajos 3.—, Barcsi Miklós 1.—, Schultz Mihály 46.50, R. J. K. étterem 30.—, Simplon kávéház 46.50, Schönfeld N. —.50, Fischmann Gyula 1.—, Dénes étterem 3.—, Weisz Árpád 5.—, Alter Oszkár 10.—, Fülöp Sándor 18.—, Balaton kávéház 7.—, Werbóczy étterem 3.—, Ilkovits étterem 4.—, Kondor Jenő —.71, Mücsarnok kávéház 5.10, Krémer József 6.—, Schin Ferenc 3.—, Ander Sándor 6.—, Váj János 4.50, Király kávéház 9.08, összesen 630 pengő 4 fillér, melyért ez-

úton mond hálás köszönetet az összvezetéség.

Szaktársak figyelmébe!

A napról-napra rosszabbodó gazdasági helyzet, az állandóan fokozódó munkanélküliség arra késztetett bennünket, hogy jóléti intézményeinket kiépítsük, ezért megalakítottuk a Szövetkezet asztaltársaságot, mely a heti befizetéseken keresztül kívánja a szövetkezeti mozgalmat fejleszteni és az egybegyűlt tőkéből üzemeket létesíteni, ahol munkanélküli szaktársainknak munkaalkalmakat biztosíthatunk.

A Szövetkezet asztaltársaság egyben a revier pincér mozgalmat is felkarolni kívánja, hogy ezáltal lehetővé tegye azoknak a szaktársaknak az elhelyezkedését, akik az asztaltársaságnak tagjai. Ezért az asztaltársaság nem számít fel sem kamatokat, sem beiratkozási díjat, az egybegyűlt tőkét pedig kamatoztatólag minden héten bankba kívánjuk elhelyezni. Az asztaltársaság heti összjöveteleit minden szerdán délelőtt tartja, amikor is a fizetéseket lehet eszközölni, azonban soron kívül minden nap lehet befizetni Braunstein szaktársnál az irodában, vagy Lusztig szaktársnál az üzemekben.

Felkérjük a szaktársakat, hogy csatlakozzanak a Szövetkezet asztaltársasághoz, hogy ezen keresztül megvalósíthassuk a vendégipari munkások régi óhaját, a szövetkezet és a revier rendszert.

Maradtunk szaktársi üdvözléssel a „Szövetkezet” asztaltársaság nevében.

- Gerwein Kálmán** elnök
- Alter Oszkár** h. elnök
- Pollák Abrahám** pénz.
- Kiss Sándor** ellenőr
- Fischel Károly** ellenőr

Felszólítás

Felszólítjuk azokat a szaktársakat, akik tagdíjhátralékban vannak, hogy azt 8 napon belül rendezzék, ellenkező esetben elvesztik tagsági jogosultságukat.

A vezetőség

Felkérjük azokat a szaktársakat, akik a könyvtárból könyveket vittek el, hogy azokat szíveskedjenek haladék nélkül visszahozni, hogy a könyvkiadás ne szüneteljen.

A vezetőség

KAIRO KÁVÉHÁZ

Szaktársak kedvenc

találkozóhelye. ●

Mérsékelt árak ●

BRAUN VILMOS kávé

SZAKSZERVEZET

SZÖVETKEZET

A Szakszervezeti Tanács előadásai Szállodal és éttermi munkások Egyesületében.

Mindig pénteken d. u. 5 órakor

1933 január 13-án. Lázár Emil: A faszizmus mint világjelenség.

20-án. Dr. Lefkovits Vilmos: A szakszervezeti mozgalom és a marxizmus.

27-én. Szakasits Árpád: Tömegek és vezetők szerepe a társadalmi küzdelmekben.

Február 3-án. Kertész Miklós: A német szakszervezetek munkateremtő programja.

10-én. Dr. Révész Mihály: Régi munkásmozgalmak Magyarországon.

17-én. Dr. Batiz Dénes: A pincérmunkások egészségügye.

24-én. Gergely Győző: A februári forradalom története.

Március 3-án. Dr. Ries István: A faszizmus.

10-én. Szakasits Antal: Mire tanít a szervezkedés története?

17-én. Csapó Sámuel: A kartel- és trösztkérdés és a munkásosztály.

24-én. Kabók Lajos: A spanyol köztársaságról.

31-én. Kruppa Rezső: A termelés racionalizálása.

Veszteségünk

Ujpesti csoportunk a napokban tegezte el Csermák László szaktársunkat, aki hosszú ideig volt a központi vezetőség, valamint az ujpesti csoport vezetőségi tagja. Ujpesti szaktársaink tömegesen vettek részt a végtisztesség adáson és a csoport nevében koszorút helyeztek a sírra.

Rózenzweig Béla szaktársunkat folyó hó 8-án, vasárnap délelőtt temették el. Egyesületünk tagjai nagy számban vettek részt a végtisztességen, Barna Károly szaktársunk megható búcsúztatója mellett.

Ujpesti csoportunk karácsonykor 23 szaktársnak adott pénzbeli segílyezést.

V I D É K

Debreceni hírek

Szaktársainknak egy jelentős része van már hosszú idő óta munka nélkül és nagy várakozással néztek a Szilveszter elé, azonban amilyen nagy volt a reményesség, olyan nagy volt a csalódás, mert ami még soha nem történt ott meg, az megtörtént most, Gábrriel arkangyal jóvoltából, aki pedig igen nagy mellel hirdette itt a nyáron, hogy a debreceni

pincéreket ő állította talpra és mégis mi történt most, mint házi cupringer a csoport háta mögött szedte össze az embereket szilveszteri munkára és így az ottani szaktársaink egy része a Szilvesztert kénytelen volt üres hassal az ágyban tölteni, sőt mint utólag meggyőződünk, a multkori esetet is Szücs Gábor úr idézte elő, aki az ott dolgozó szaktársakat eltanácsolta a csoporttól, ám mi nem hisszük azt, hogy a szaktársak, már t. i. a Bikában dolgozó szaktársak, sokáig fognak Szücs Gáborra hallgatni, sőt több, mint bizonyos, hogy Szücs Gábor szaktárs lesz az, akitől mihamarabb igyekezni fognak mentől messzebb kerülni.

Azoknak a szaktársaknak pedig, akik a haragost játsszák, azt üzenjük, mi nem bántottunk meg személyében senkit sem és így nincs nekik miért a haragost játszani, mi minden szavunkkal és minden cselekedetünkkel munkásérdekeket kívánunk szolgálni és ezek az érdekek a szaktársaknak is érdekük, jól lehet a körülmények igyekeznek a szaktársakkal elhíttetni, hogy pillanatnyilag mentesek ettől az érdekkörtől, de mi tudjuk és hisszük, hogy ez nem benső meggyőződésből fakad és hisszük azt is, hogy a szaktársak befogják azt is látni, hogy munkásnak munkást büntetni nem szabad, mert szem előtt kell azt is tartani, hogy máma nekem, holnap neked! Nekünk munkásoknak csak egy a sorunk és csak egy az érdekünk, dolgozni akarunk mindannyian és a munkánkért kenyeret akarunk mindannyian, de aki ma ebédel, annak gondolni kell arra is, hogy vannak sokan, akiknek nem jut ebéd, tehát nekünk kötelességünk lehetővé tenni azt is, hogy az éhező is néha munkához és azon keresztül kenyérhez jusson, tehát nekünk szót kell emelnünk a nemdolgozók érdekében is, hiszen nekünk pincérmunkásoknak nincsen nyugdíjunk, csak reggeltől estig tartó felmondásunk!

Azok tehát, akik sértve érzik magukat, kell, hogy számot vessenek magukkal és gondoljanak arra, hogy vajjon ha ők lettek volna munka és kenyér nélkül, nekik nem-e fájna a munkától való elütés!

Mi tehát azt üzenjük a szaktársaknak, hogy közömbösségükkel és elhuzodással legalább annyit ártanak saját maguknak, mint másoknak és azt is hozzá tehetjük, hogy nem a Szücs Gáborok azok, akik a szakma munkásságának a helyzetén javítani akarnának, avagy tudnának.

Szegedi hírek

Szegedi szaktársaink erőteljes lendülettel láttak hozzá a szervezkedéshez és december 19-én tartották meg az

alakuló közgyűlést, ahol is jelen volt Szeged minden vendégipari munkása, akik áthaiva azon meggyőződéstől, hogy egységes állásfoglalás nélkül nem tudnak helyzetükön javítani, a legteljesebb összhangban alakították meg a csoportot, amely a munkáltató testületek részéről is megértéssel lett tudomásul véve. Kiemelni kívánjuk, hogy a csoport alakuló előkészítő munkáinál a munkaadók részéről Kass János, a híres Kass-szálló tulajdonosa és özv. Gottvald Rezsőné és Fia, a Dréher sörcsarnok tulajdonosai, a legmesszebb menő megértést tanúsították szegedi szaktársaink törekvései mellett és ők maguk is immár tarthatatlannak tartják azt az állapotot, amit az ottani pincérgyűzők a munkaközvetítés terén meghonosítottak. Szaktársaink egységes fellépése máris eredményeket ért el, amennyiben a városi szükségmunkánál szaktársaink egy részét a szellemi szükségmunka keretében foglalkoztatják, hetenként váltakozó turnusokban és így minden reményünk megvan arra, hogy bizakodva nézünk szegedi csoportunk működése elé.

Hódmezővásárhelyi hírek

A nagy alföldi városok vendégipari munkássága egymás után kezd megmozdulni helyzetük javítására, így hódmezővásárhelyi szaktársaink is felismerték, hogy szervezkedés nélkül eredményeket elérni nem tudnak és hozzáláttak a szervezkedéshez és a csoport megalakításához, amely belátható időn belül megvalósul.

Felelős szerkesztő és kiadó:

Fekete Lőrinc

Helikon-Biró Nyomda Rt. Telefon 44-3-27

Felelős: Weintraub Jenő

Ritka alkalom! Csak rövid ideig!

Finom szmoking vagy frakk öltöny, használt **P 20.-**

Finom fekete nadrág **P 8.-**

GOLDNER I. ÉS FIAI

Férfiruha áruháza

Rákóczi út 72. sz.